

hæftede opmærksomheden ved hegnenes evne til at værne mod løsgående kreaturer, men kun i ringe grad tog hensyn til den nytte, som de levende hegn yder ved at give læ for markens afgrøder. Sådanne klager fremkom oprindeligt så godt som udelukkende fra beboerne i Vestjylland og Midtjylland, men i de senere år har også gartnerierne, frugtavlens og havebrugets organisationer udtalt sig stærkt til gunst for de levende hegn. Endelig er det også anført, at loven af 1869 ikke gav naboen tilstrækkelig beskyttelse mod opførelse af høje plankeværker eller andre høje hegn på egen grund langs skellet, idet hegnsynet ikke var kompetent til at afgøre tvistigheder herom.

Under hensyn til, at der måtte tillægges de fremførte indvendinger mod den gældende hegnslov en ikke ringe vægt, nedsatte landbrugsministeriet i 1946 en *kommission* med den opgave at behandle spørgsmålet om revision af lov af 6. marts 1869 om hegn og lov nr. 53 af 25. marts 1872 om mark- og vejfred og fremkomme med forslag til afløsning af de nævnte to love. Kommissionen afgav under 9. marts 1949 betænkning angående revision af hegnslovgivningen, og forslaget til den heromhandlede lov var med en mindre ændring overensstemmende med det af kommissionen udarbejdede forslag.

Lovforslaget undergik såvel i landstinget som i folketinget en række ændringer, af hvilke dog ingen var af principiel karakter, og gennemførtes derefter med enstemmig tilslutning i begge ting.

Angående nogle enkeltheder i loven og enkelte af de ændringer, som den undergik på rigsdagen, skal anføres følgende:

Skønt § 5, stk. 1, i hegnsloven af 1869 indeholdt en klar bestemmelse om, at hvor nyt hegn rejses, skal skel­linien altid falde midt i hegnet, så at der til hegnet afgives lige megen jord af begge de tilstødende ejendomme, har denne bestemmelse ikke kunnet hindre, at hegn stadig i vidt omfang blev rejst på egen grund. Da der også frem­tidig i betydeligt omfang må forventes rejst sådanne hegn,